

Nhiều Khi Tôi Nghĩ Thơ Như Bụi

Trời trong đến nỗi mây trong vắt
Gió thổi mây, rồi hết thấy mây...
Nắng trắng giống như tròng trắng mắt
Chỉ xanh là lá của hàng cây!

Thơ tôi làm đó, cho em ngắm
Em phẩm em bình, em sẽ vui
Tôi tả một ngày không có phượng
Mùa Hè ở Mỹ hoa là môi!

Em cười. Em đỏ như hoa phượng
Tôi nhớ làm sao tuổi học trò
Tôi nhớ vô cùng tôi dạy học
Khi ngừng tay phấn tưởng mình mơ...

Một ngày, sắp sửa, xong niên khóa
Từng dãy hành lang chỉ gió thổi
Em, tóc trên vai không có gió
Em, lòng Xuân vẫn đỏ đôi môi...

*Nhiều khi tôi nghĩ thơ như bụi
Bụi phấn thông vàng...nhớ thiết tha
Đà Lạt mỗi trưa trời nổi gió
Phấn thông vàng, vàng gió, bay qua...*

Em chừ áo lụa đi trong phố
Chắc gió thông vàng nhuộm áo mơ?
Tôi ngó trời xanh, tôi ngó nắng
Gặp em chi nhĩ ở Càbeu?

Xuống đèo Ngoạn Mục tôi đi mãi
Ra biển, em à, biển rất xanh
Cứ tưởng năm năm mình trở lại
Không ngờ...nhớ quá nắng long lanh!

Trần Văn Lệ

